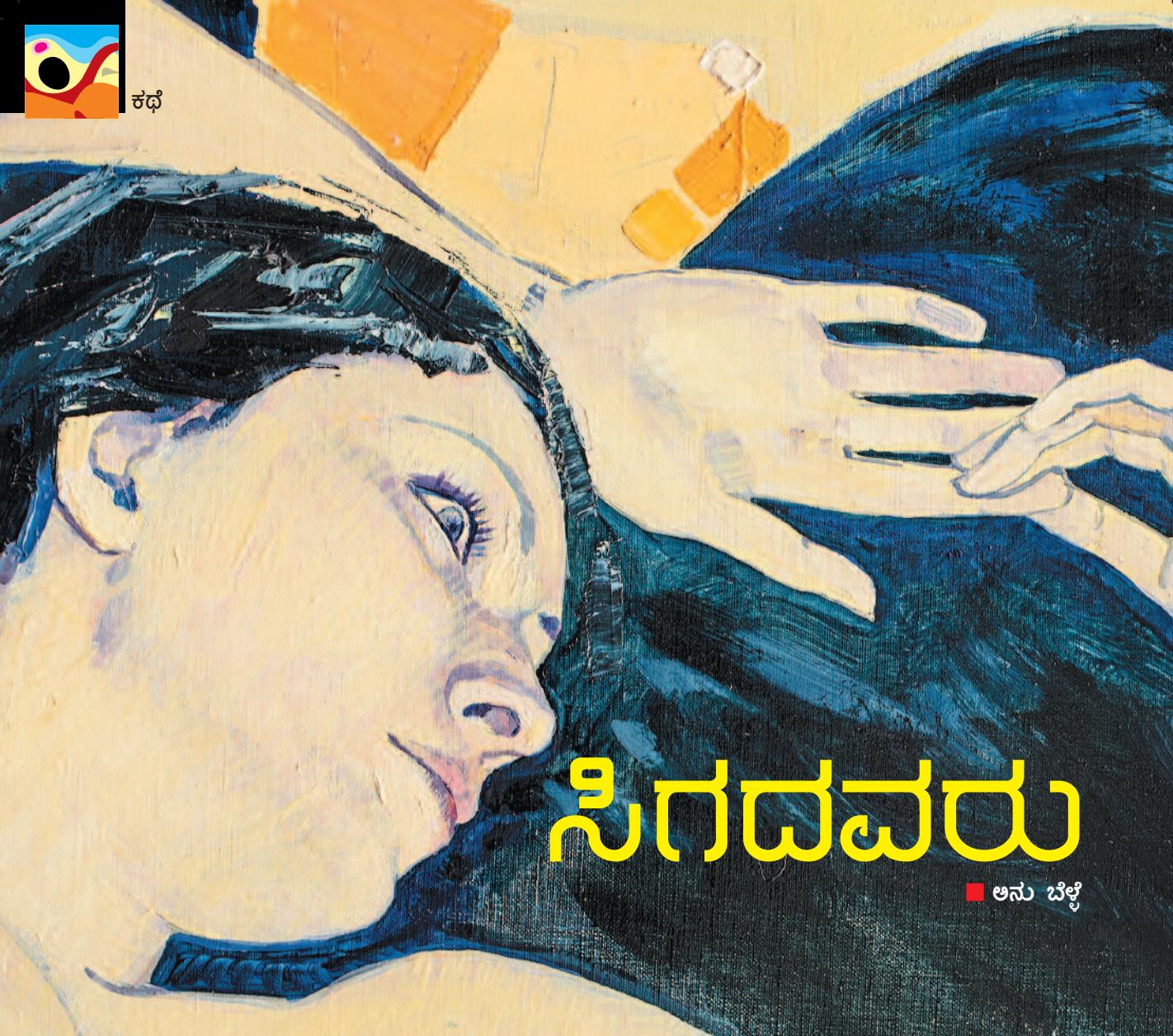

ಕರ್ಣ

ಸೀಗರದವರು

■ ಅನು ಬೆಳ್ಳಿ

ಒಮ್ಮೆ ರಂತನ್‌ಗೆ ಸಮುದ್ರ ನೋಡುವ ಹುಟ್ಟಿತ್ತಲ್ಲ? ಹಾಗೆ ಪಾದ ಬೆಳ್ಳಿದವನು ವಸುಮತಿಯಕ್ಕನ ಮನ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದಿದ್ದ. ಮನೆಯ ತಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪುಜಿತು ಸಮುದ್ರದ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಅಲೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಶಾಂತವೇ ಪ್ರಶಾಂತವೇ ರೌದ್ರವೇ ಭೀಕರವೇ ಅಂತೂ ರಮಣೆಯ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಮರೆಯುವತಿರಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಸುಮತಿಯಕ್ಕನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೊಸದಾಗಿ ಮೂಡಿದ್ದ ನರಿಗಿಳು ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಷಟ್ಪು ವಯಸ್ಥಾಯಿತ್ತೆನ್ನಿಂದ ಕಾಣಿಸ್ತಿದ್ದವು. ಉಂರವರಿಗ್ಲೂ ಸಂಬಂಧ ಹುದುಕಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ ಅವಳು ತನ್ನ ಮಗಿನಿಗೂ ಸಂಬಂಧ ತರುವಲ್ಲಿ ಸೋತುಹೋದಳಿ? ಆ ಕೊರಗು ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಹೋರಬುಕ್ಕಿತ್ತು. ಮದುವೆ, ಮುಂಜಿಯನ್ನು ವರುಷಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮಾತು ಬಿಡಿ ಮನೆಯ ಅಕ್ಷಪಕ್ಷದವರಿಗೂ

ಮುಖಿ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಬೇಡವೆನ್ನುವ ನಿರಾಕರಣೆ ಅವಳೊಳಗಿನ ಸೋತ ಭಾವನೆಯೆ ಇದ್ದಿರಬಹುದು. ಕಂಡಕಂಡವರಲ್ಲಿ, ಮನೆಗೆ ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಅವಳಿದ್ದೊಂದೇ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ, ‘ನನ್ನ ಮಗಿನಿ ಎಲ್ಲಾದ್ದು ಒಂದು ಸಂಬಂಧ ಇದೆ ಹೇಳಿ’ ಅಂತ.

ನನ್ನ ಮಗಿನಿ... ನನ್ನ ಮಗಿನಿ... ನನ್ನ ತಂಗಿಗೆ... ನನ್ನ ತಮ್ಮಿಗೆ... ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಿನಿಗೆ... ನಮ್ಮ ಹಡಪಿಗೆ... ಹೀಗೆ ಯಾರಾಧಿಗೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ ನಿನಗೆ... ನಿಮಗೆ... ನಿಮ್ಮ ಮಗಿನಿಗೂಂದು ಸಂಬಂಧ ಹುಡುಕುವುದು ಕಷ್ಟವೇ? ಅವರಿರ ಮಾತುಗಳು. ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿದಾಗ ಉಗುಳು ನುಂಗಿಕೊಂಡು ‘ಆ ಪ್ರಣ್ಯದ ಘಲವಾದರು ಸಿಗಲೀ’ ಎಂದು ಅಶಿಷಿದ್ದೇಷ್ಟೇ?

ಕೊಳ್ಳರೆಯಂತೆ ಕತ್ತು ಉದ್ದು ಮಾಡಿ, ಮೀನಿನಂತೆ ಕಣ್ಣಿಗುಣ್ಣೆಗಳನ್ನು ಹೊರ ಬಿಡುವಂತೆ ಕಾಡು ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ವಸುಮತಿಯಕ್ಕನ ಕಣ್ಣಿಗಳಿಗ ಅಳಕ್ಕೆ

ಇಳಿದಿವೆ, ಕುತ್ತಿಗೆ ಕುಗ್ಗಿ ಭುಜದ ಒಳಗೆ ಹುದುಗಿ ಹೋದಂಡಿದೆ.

ಚಿರಂತನ್ ತಾರಿಸಿ ಹತ್ತಿದ ಸಮುದ್ರ ನೋಡುವ ಕುತ್ತಾಹಲದಿಂದ. ವಸುಮತಿಯಕ್ಕನ ಕಣ್ಣಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ನೋವ ಮಂಜಿನಂತೆ ಹೆಪ್ಪಿಗೆಣ್ಣಿ ಮಾತು ಮೃತವಾದಂತಿತ್ತು. ಆ ಮೌನವನ್ನು ಮುರಿಯಲ್ಲಿದೇ ಸಮುದ್ರದತ್ತ ನೋಟ ಹರಿಸಿ ಚಿರಂತನ್ ಹೇಳಿದ.

‘ಹಣ್ಣಿಗಳೇ ಶಿಕ್ಕು ಇಲ್ಲಕ್ಕೆ. ನಮ್ಮ ಪೈಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಿ, ಬೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಸ್ನೇಹದುಗಿಯರೇ ಇಲ್ಲ’ – ಕೈ ಕೊಳೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಹೇಳಿ ಮುಂದುವರೆಸಿದ, ‘ಶೇವ ಮಾಮನ ಮಗ. ಅರುಂಧತಿಯಕ್ಕನ ಮಗ, ಜೀವನಣಿನ ಇಬ್ಬರು ಮಗಂದಿರು, ಬಾಚು ಭಾವನ ಮಗ, ಗಿರಿಜತ್ತೆಯ ಮಗ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಪೈಕಿಯಲ್ಲಿ ತಂಬಾ ಹುಡುಗಿರ್ದಾರೆ, ಯಾರಿಗೂ ಹುಡುಗಿ ಸಿಕ್ಕು ಇಲ್ಲ. ಬೇರೆ ನೋಡೋಣಾಂದ್ರೆ ಅವ್ಯಾ ಒಪ್ಪೇರಿಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣಿಗೆ